

PREMIS DEL 5è CONCURS DE MICROLITERATURA JOAQUIM CARBÓ

En aquesta cinquena edició del concurs de microliteratura hem volgut fer un petit homenatge a Joaquim Carbó proposant la inclusió en els textos de les paraules que conformen el títol de la seva obra més emblemàtica: "la casa sota la sorra".

Enguany ha augmentat la participació del concurs en el seu apartat d'adults. S'han presentat 51 obres, de les quals 16 han estat escrites per gent de Caldes. Aquest fet, ja per si sol, el considerem molt positiu, però hi hem d'afegir que el nivell d'aquestes obres ha estat molt alt i el jurat ha tingut veritables problemes per escollir les obres guanyadores.

Us agraïm la vostra participació i us animem a continuar concursant en properes edicions.

A l'apartat infantil i juvenil hem tingut, com cada any, la col·laboració del CEIP Sant Esteve i de l'Institut de Caldes, així com la incorporació del CEIP La Benaula en el jurat. El personal docent d'aquests centres són les que animen als alumnes a escriure els microtextos i en fan una pre-selecció per tal que el jurat decideixi quins són els premiats. També formen part del jurats de les altres categories. Valorem la seva implicació en el concurs i la bona feina feta.

Per acabar, fer un reconeixement a la col·laboració de les dues llibreries del poble, Tau i Solés, que proporcionen un lot de llibres cadascuna i a les AMPES de les escoles i de l'Institut que ens ajuden en els actes del dia de Sant Jordi.

Agraïm especialment a en Joaquim Carbó la seva bona disposició a donar-nos suport contínuament en el desenvolupament del concurs i per deixar que aquest petit premi porti el seu nom.

Ajuntament de Caldes de Malavella
Biblioteca Francesc Ferrer i Guàrdia de Caldes

PREMI INFANTIL (3r primària)

LA CIUTAT ENTERRADA

Pseudònim Kane

Autor: David Rojas Rissech

Hi havia una vegada un nen que es deia Ivan, era alegre, treballador i bon nen, però a vegades tenia una mica de mal geni.

Una nit molt fosca va anar a la biblioteca i va agafar tres llibres. El primer es deia "La casa sota la sorra", el segon "Pitufet el Tristet" i el tercer "Patufet". Van passar els dies i no havia llegit cap dels tres llibres.

Una nit, mentre dormia, de sobte va entrar en el llibre titulat "La casa sota la sorra" i va anar a parar al desert de l'Àfrica. Caminant, caminant es va trobar una casa sota la sorra i hi va entrar.

Estava tot trencat i enderrocat (tot a terra) però de sobte el va espantar un gos i se'n va anar. Llavors va aparèixer un gat que el va guiar per la casa, fins que van sortir a fora i van veure un arbre molt i molt alt, amb cocos, van pujar a dalt de tot i van veure un tsunami.

El tsunami va treure tota la sorra i va deixar al descobert una bonica ciutat.

L'Ivan es va despertar i es va adonar que ho havia somiat.

LA FORMIGA FILO

Pseudònim: Pandsafira

Autora: Laura Casanovas Díez

Pim! Pam! Pof! Puf! Ai quin mal! A la formiga Filo li està caient el sostre.

Ara us presentaré la formiga Filo:

quan era petita vivia amb les altres formigues a sota la figuera, però a la primera lluna de la primavera va decidir que no volia viure amb elles, que volia viure sola. I així que va anar caminant fins que va trobar un niu a sota un llimoner.

I per això avui es queixa, perquè el pagès ha decidit plantar un taronger al cantó del llimoner, i com que està cavant, a la formiga li ha caigut el sostre per sobre, però ella no ho sap i per això surt a fora a veure què passa, i quan ho veu es posa a plorar. Quan aixeca el cap veu les seves amigues de l'altre niu, i li pregunten què li passa, i ella els hi diu:

-Que el pagès m'ha destrossat el niu.

-No passa res, t'ajudarem a fer-ne un altre.

-Com el vols?

-Sempre he somiat tenir una casa sota la sorra.

-Doncs nosaltres t'ajudarem a tenir una casa sota la sorra.

-Vinga va, anem a fer-la.

I mentre feien la casa van anar parlant de la reina que li havia sortit una arruga, de la Maria que està molt forta, d'en Josep que ha perdut una pota, etc.

Però un cop tenia la casa acabada trobava a faltar totes les seves amigues i un dia quan va sortir el sol va decidir marxar amb totes les altres formigues, i catacric, catacric aquest conte s'ha acabat i si no és mentida serà veritat.

ELS FOLLETS ENTREMALIATS

Pseudònim: Follet verd

Autor: Pablo Fedechko

Temps era temps quan a la Vall d'Aran hi vivia una família pobra de pagesos. Un pare, una mare i un fill.

Un dia van anar al poble. Mentre els pares intercanviaven coses, el fill estava jugant a la plaça. El fill va veure que en un carreró molt estret hi brillava alguna cosa. Va decidir anar-hi i va veure un follet. El follet en veure'l li va dir:

-Porta'm a casa teva i et portaré molta sort.

I així ho va fer: se'l va emportar cap a casa seva. Pel camí de tornada a casa el fill li va preguntar:

-On vius tu?

El follet va respondre:

-En una casa sota la sorra.

L'endemà al matí va començar a ploure i no podia sortir. El noi se'n va anar a la seva habitació i li va preguntar al follet:

-On és la casa sota la sorra?

Va dir el follet:

-A la comarca de la Selva, al centre d'un poble anomenat Caldes de Malavella.

El noi va anar a Caldes de Malavella i va buscar fins que la va trobar.

El noi va decidir entrar a la casa sota la sorra i va veure una reunió d'uns cents follets. El noi va sentir que volien desgràcies, ho va explicar als seus pares i entre tot el poble van tirar aigua a tots els follets que van desaparèixer i no van tornar mai.

Però l'aigua va començar brillar, el noi la va provar i va dir que era la millor aigua. I per això l'aigua de Caldes de Malavella és la més bona.

PREMI INFANTIL (6è primària)

CONTRADICCIONS

Pseudònim: V. Picasso

Autora: Valèria Vázquez Ojeda

**Em sento alegre
però amb cara trista.
Em sento amb pressa
però ben tranquil·la.**

**El que em passa,
és que em moro.
El que em passa,
és que fins i tot...**

**Fins i tot,
he vist aigua seca.
Fins i tot
he vist una nit assolellada.**

**Fins i tot,
he trobat un peix que vola.
Fins i tot,
he trobat la casa sota la sorra**

ÚLTIMA ULLADA A LA TERRA

Autor: Gerard Bidegain i Figuerola

He mort.
S'ha acabat tot.
Les fulles dels arbres ja cauen,
per mai més tornar a brostar.
Un suau vent se les emporta
cap a un racó del parc.
El meu cos és trobat fred i sense ànima.

Per
les
escales
de
l'Hades
ja
baixo

quan se m'acut la pregunta "Qui em recorda?"
i és de difícil resposta...
Quants dels que jo estimava em corresponien?
Em decebré veient que llàgrimes no em lliuren?

Contra tot pronòstic violo lleis,

pujo
altra
cop
per
la
mortal
escala.

Entro al petit cementiri...
i ho veig.

Giro cua.
Torno cap a la casa sota la sorra.
No cal dir res.
Sols propers sanguinis, cap proper de cor.

LA CASA SOTA LA SORRA

Autora: Elena Padró Pascual

Veient com el suplement "Cases" del diari s'enfot de mi, m'encenc i el llenço a terra. Així, la meva feina al parc queda suspesa i em trobo perdent la meva única hora lliure des de fa una setmana sentat en un banc, sota el sol, al mig d'un parc. Impotent, sense res a fer, em camuflo entre els vells del lloc, observo:

Els rajos del sol cauen damunt nostre, són les dotze, i embelleixen el fullam verd i tendre dels plataners. Més avall, sota la frondosa verdor, baixa l'escorça irregular del tronc, marcada, L X M. De cop, la meva vista xoca amb la mirada perduda d'un home que espera el seu torn per jugar a petanca. Forma rotllana amb altres jubilats, armats amb boles pesants que observen la batalla. Les boles es resisteixen a acostar-se a la petita fent de la partida un avorriment. I més avall, a l'arena del soral on descansen els meus peus, picotegen molles de pa dos coloms fins que tips, alcen el vol. Sota els meus peus, l'odiós suplement descansa al costat d'un formiguer on entren les formigues, una a una, portant-hi molles de pa sobrants de l'àpat dels coloms. Emmagatzemen menjar a casa seva, la casa sota la sorra.

L'ESTRANYA AVENTURA DE L'OLIVA

Autora: AIDA CLAPÉS BOADAS

La meva aventura va començar quan em van collir de terra al pati de la casa anomenada "LA CASA SOTA LA SORRA".

Jo encara era mig verda, però el suficient madura com per caure de l'arbre. Una mà grossa em va engrapar i em va posar dins un cistell juntament amb les meves companyes de branca. Em vaig quedar adormida.

Quan em vaig despertar, tenia una part del meu cos enquestada contra una paret de plàstic. A través d'ell no podia veure res, era tot fosc. Notava com m'apretava, contra el plàstic, el pes d'algunes companyes.

Al cap d'una estona, la foscor va desaparèixer i vaig poder veure com una mà humana agafada el pot. El color del meu cos havia canviat, ara era de color negre i estava tot arrugat.

Amb un cop brusc va deixar-nos damunt la taula. Allà, hi havia una nena asseguda.

Aquell petit monstre les devorava amb moltes ganes, mentre, es llepava els dits amb cara llaminera.

Cada cop en quedaven menys damunt meu. Tenia por, no volia morir d'aquella manera...

Mentre elles anaven desapareixent per aquella bocota, jo intentava pensar la manera d'escapar-me d'una mort segura.

M'havia arribat el torn, ja em tenia ben agafada amb els seus miserables ditets, però en un mal moviment, li vaig relliscar dels dits i em va deixar caure...no sé què era pitjor, si morir devorada o morir enquestada contra el terra, a causa de la força de la gravetat.

Vaig tenir la gran sort que sota la taula hi havia una galleda plena d'oli. Al caure dins, vaig tenir la sensació d'entrar en un profund son del qual no em podia alliberar.

Em vaig despertar sobresaltada.

A través de l'oli havia tornat a començar el meu cicle de vida.

PARAULES

Autora: Laura Pagès Pi

Paraules. Núvols de paraules floten ingràvidament sempre damunt meu. I jo, hipnòtic, em resigno a viure enmig d'elles. Les copso al vol sense voler, amb unes orelles sordes cansades de tanta monotonia, cansades d'obrir la porta a unes estranyes que són sempre del mateix color. Els altres creuen que no hi sóc tot. Creuen que he embogit perquè no vull seguir el seu joc, perquè no vull donar-los les meves paraules. Sóc un egoista, potser, però no vull alimentar aquesta boira de xerrics-xarrecs que tapen la boca del silenci i l'ofeguen. En aquest món el silenci calla. Hi ha qui parla amb lletres per no molestar l'ambient. Recordo de petit haver llegit llibres com el *Zoo d'en Pitus* o *La casa sota la sorra*; va ser en aquella època quan em vaig adonar que les paraules de veritat són les que van per dintre. És per això que odio que em parlin. Els meus antics amics no es cansen d'aturar-se i iniciar una conversa davant dels meus ulls cansats de tant rebombori, creuen que els parlaré. El món té un problema: la gent es passa la vida traient de dins seu tones i tones de matèria fugissera sense aturar-se ni un moment a pensar si ho volen fer. La inèrcia els fa obrir la boca i els prem l'estómac per fer-los escopir mots i més mots que sonen a poca necessitat. Jo des d'aquí seguiré esperant pacient el dia en què el món s'adonarà que l'aire seria més respirable si guardéssim les superfluïtats dins nostre i féssim espai perquè el silenci cantés.

A L'ESTIU, SURT DEL RIU

Autor: Josep M. Puig i Lobato

El despertador sona a trenc d'alba, dia rera dia... Tant se val si és dilluns, dijous o diumenge. La vida a la metròpolis té aquest handicap. Em rento la cara com puc i segueixo la filera de mortals amb el meu objectiu clar, però amb la sensació de sempre fer el mateix. La rutina de treballar l'adquirim un bon dia i ja no la deixem gairebé fins que ens morim. Ara amunt, ara avall, ara dino d'una revolada, ara em mullo pel carrer perquè plou, ara menjo unes engrunes de pa perquè és l'únic que tinc al rebost. En fi, la quotidianitat dels mortals. Ara tinc el bolígraf a la mà i respiro aquests segons de pau mentre espero que una fulla em porti a l'altre costat del riu. Si, sí, una fulla. M'encanta sentir que la vida comporta risc. No m'agrada estar sempre treballant a la casa sota la sorra. Hem nascut per fer alguna cosa més que feines domèstiques. I per això, avui m'he decidit a sortir de casa amb un nou esperit: Abandonar la monòtona filera de la vida. Trencar amb el que sempre m'han dictat. Potser travessaré el riu i m'ofegaré. Però la vida és per als valents, i jo, com a rebel que sóc, pujo en aquesta fulla per intentar travessar la Benaula i buscar a l'altre costat de riu el que no he trobat aquí. Us deixo perquè ha arribat el moment.

Una formiga.

AUTONÀSIA

Pseudònim: Josep Bech

Quan va trucar-me la policia perquè em presentés immediatament al tanatori municipal per reconèixer el difunt, ho vaig tenir clar: malgrat haver-lo ben amagat en un racó de la casa sota la sorra, l’havien trobat. El forense obrí la porta frigorífica i en tragué un cadàver. Aleshores ve la típica escena. Li va alçar el llençol de la cara.

—Sí, no hi ha dubte —vaig dir fent-hi tanta comèdia com vaig saber—: sóc jo.

No vaig patir en cap moment que el meu comportament em delatés o que la policia pogués anar-me al darrera. Qui podria sospitar que jo hagués mort el meu propi clònic? I encara que m’enxampessin, de què m’acusarien? *De suïcidi...?*